

Небо було важке, водянисте...

Оксана Балабан

Небо було важке, водянисте.
Хмари повні людського горя
Штурмували як хвилі Чорного моря
Землю чорну, родючу. Ховали сонце її барвисте,
Ховали світ від голодних очей.

Враз вони розійшлися. В подобі крилатого птаха
Небо пекуче червоне сліпило сьогодні людей
Душею-світилом зголоду вмерлих дітей.
Навіть остання тодішня мураха,
Працьовита остання мураха
На землях від віку родючих
Повиживи тоді не знайшла,
Поживою ставши сама.

На вулицях пообабіч в деревах плодючих
З дерев була знята й трухнява кора.
На місці де сонце сідало й зеленіла достатком гора
Все вибрано взимку з городів родючих,
Там сонцю сходити потреби нема
І мороком землю вкрила зима,
А не білою скатертиною
І колядою.

Небо до вечора більш не ховалося
Душі їсти ходили, блукаючи, бо хатів вже нема.
Все те, що зосталося, чи відродилося
Сьогодні від всіх забирає війна.
Добре, що небо відкрилося — отже, вони там.

23 листопада 2024

День вшанування пам'яті жертв Голодоморів 1932-1933 років, а також масових штучних голодів 1921-1923 і 1946-1947 років.